

Szolnok, 1919

Apja mezőgazdasági munkás volt. Lánya négy elemi osztályt végzett, majd tíz éves kora óta különböző uradalmakban napszámos volt. 1945-től a földosztáskor kapott 6 kat. hold birtokán gazdálkodott 1949-ig, akkor birtokát felajánlotta helyi szövetkezetnek. 1945-ben lett tagja a Magyar Kommunista Pártnak, elvégzett egy négy hetes pártiskolát; 1949-ben az MNDSZ ráckevei járási titkára lett. 1950 végétől az MDP ráckevei járási pártbizottsága szövetkezeti munkatársa volt. Az 1949. május 15-i országgyűlési választásokon a Magyar Függetlenségi Népfront Pest-Pilis-Solt-Kiskun és Bács-Bodrog vármegyei listáján pótképviselővé választották, 1951. december 14-én hívták be a törvényhozásba.

Kereskedőcsaládban született. A középiskolát a fővárosban végezte, a piarista gimnáziumban érettségizett 1932-ben. 1938-ban a Királyi Magyar Pázmány Péter Tudományegyetemen szerzett orvosi diplomát; Budapesten 1940 és 1943 között a Maglódi utcai Közkórházban előbb alorvos, majd 1945-ig helyettes főorvos volt. A Piarista Öregdiákok Társasága keretében ifjúsági szociálpolitikát szervezett, szemináriumokat tartott. Angyalföldön és a Szerb utcában a Magyar Vöröskereszt segítségével tanoncotthont állított fel, ifjúmunkás-egyesületet alapított. Az 1930-as évek végén kapcsolatba került a népi írókkal, a baloldai és a polgári ellenzék ismert személyiségeivel. 1941-ban a Teleki Pál Munkaközösség egyik alapítója és elnöke volt. 1943-ban belépett a Független Kisgazdapárt polgári tagozatába; támogatta a FKGP és az SZDP közötti parlamenti szövetség megkötését. 1944. március 19. után részt vett az ellenállási mozgalomban; többedmagával létrehozták a kisegítő karhatalmi Rákóczi-századot, amely szabotázsakciókat, robbantásokat hajtott végre. 1944. október 15. után bekapcsolódott a Magyar Nemzeti Felkelés Felszabadító Bizottsága munkájába; november végén a nyilasok letartóztatták, hat hét után kiszabadult és illegalitásba vonult. 1945. februárjában bekapcsolódott a kisgazdapárt újjászervezésébe, rövid ideig az FKGP Budapest VII. kerületi szervezetének elnöke és a budapesti szervezet pártigazgatója volt. 1945 áprilisától 1946 márciusáig Sopron vármegye főispánja. 1945. november 4-én a Vas vármegyei választókerületen nemzetgyűlési képviselővé választották. 1946 áprilisától az FKGP Politikai Bizottsága adminisztratív titkára. 1947. január 17-én a magyar közösség-ügyben összeesküvés koholt vádjával letartóztatták, február 4-én politikai hecckampány hatására kizárták a kisgazdapártból. A bírósági eljárás során felmentették, 1947 szeptemberében szabadon engedték; rövid ideig Veresegyházán magánpraxist folytatott, majd 1948-ban elhagyta az országot. 1951-ig Párizsban élt, majd az Egyesült Államokban telepedett le. Szerepet vállalt a politikai emigrációban, 1949-től a Magyar Parasztszövetség Emigrációs Szervezete adminisztratív vezetője, a közigazgatási bizottság elnöke volt. 1949-től a Magyar Nemzeti Bizottmány tagja. Szakmájában helyezkedett el, előbb a Doctor's Hospital belgyógyásza, majd a Szt. Karolina-kórház tüdőgyógyásza, 1953-tól a virginai Vienna Medical Center tulajdonos-igazgatója volt. 1966-ban a magyar kultúra terjesztésére megalapította az Amerikai Magyar Kultúrközpontot, 1984-ben könyvsorozatot indított Jelenkori magyar történelmi

dokumentumok címmel. A bécsi Magyar Híradó vezető munkatársa, részben tulajdonosa volt.